

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov JUDr. Aleny Adamcovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľky **L. S.**, proti odporkyňi **Sociálnej poisťovni – ústredie**, Ul. 29. augusta 8-10, Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 222-3823/2007 z 19. júla 2007**, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č.k. 5Sp/21/2007-19 z 31. marca 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č.k. 5Sp/21/2007-19 z 31. marca 2009 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporkyne č. 222-3823/2007 z 19. júla 2007 **z r u š u j e** a vec jej vracia na ďalšie konanie.

Navrhovateľke náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250q ods.2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporkyne č. 222-3823/2007 z 19. júla 2007, ktorým vyslovila, že *navrhovateľka, ktorá utrpela poškodenie zdravia v dôsledku choroby z povolania zistenej dňa 10. mája 2000*, podľa § 88 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák.č. 461/2003 Z.z.“) **nemá nárok na úrazovú rentu**.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade s platnou právnou úpravou, pričom odporkyňa rozhodla na dostatočne zisteného skutkového stavu z ktorého vyvodila správny právny záver s ktorým sa stotožnil. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že zamestnávateľ navrhovateľky príslušnej pobočke odporkyne v zákonom stanovenej lehote neoznámil druh a výšku ním vyplácaného plnenia, ani nepredložil písomné doklady preukazujúce nárok na vyplácané plnenia, z čoho je potrebné vyvodit' záver, že v danom prípade ku dňu účinnosti zákona č. 461/2003 Z.z., t.j. ku dňu 1. januára 2004, navrhovateľka nemala nárok na výplatu náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity, vzhľadom na ktorú skutočnosť u nej nedošlo k transformácii tohto nároku na úrazovú rentu. Krajský súd zdôraznil, že uvedené skutočnosti navrhovateľka ani nepoprela, a preto odporkyňa správne posudzovala žiadosť navrhovateľky o úrazovú rentu ako žiadosť podanú v dôsledku zhoršenia jej zdravotného stavu v dôsledku zistenej choroby z povolania. Uviedol tiež, že zdravotný stav navrhovateľky bol posúdený vo veci konajúcimi posudkovými orgánmi, ktorí na základe výsledkov odborných lekárskeho vyšetrení, ktorým sa navrhovateľka podrobila, vychádzajúc z jej zdravotnej dokumentácie zhodne konštatovali, že oproti prvoposúdeniu tohto klinikou pracovného lekárstva v roku 2000 k jeho zhoršeniu v príčinnej súvislosti so zistenou chorobou z povolania nedošlo a svoje závery aj náležite odôvodnili.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie navrhovateľka, ktoré odôvodnila v podstate tým, že ho považuje za nesprávne, nepreskúmateľné a cíti sa ním byť poškodená po finančnej stránke. Zdôraznila, že nie je pravdou, že jej nevznikla strata na zárobku, čoho dôkazom je aj poštová poukážka ako plnenie odporkyne pre navrhovateľku, kópiu ktorej k odvolaniu pripojila. Taktiež uviedla, že z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu pre nevládnosť, musela ukončiť pracovný pomer, pričom v priebehu predmetného konania sa nedozvedela, kedy alebo ako sa má u nej prejaviť zhoršenie zdravotného stavu. Podľa jej názoru tak, ako v prípade desiatok jej kolegov, aj u nej má byť posúdený celkový pokles pracovnej neschopnosti, a nie iba akési zhoršenie, pretože ak je nevládna, má bolesti celého tela, rúk, ktorými nedokáže oproti zdravej osobe takmer na 90% nič urobiť, toto by mali byť podstatné skutočnosti pre posúdenie, a nie iba zhoršenie zdravotného stavu, ktorému nerozumie. Z uvedených dôvodov navrhovateľka žiadala, aby rozhodnutie obsahovalo aj skutočnosti ohľadne vyplatennej straty na zárobku z mája 2003, tiež celkové posúdenie poklesu pracovnej neschopnosti a nie iba zhoršenia – čo dokazuje strana 6 rozsudku, pričom z toho je

asi zrejmé, že jej zdravotný stav k roku 2000 nebol braný do úvahy, resp. nebol posudkovými lekármi posúdený. Z týchto dôvodov navrhovateľka žiadala napadnutý rozsudok krajského súdu vrátane rozhodnutia odporkyne zrušiť a vec jej vrátiť na nové konanie.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. K námietke navrhovateľky, že nie je pravdou, že jej nevznikla strata na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, ktorú preukazuje priloženou fotokópiou poštového poukazu (z 15. mája 2003, poistné plnenie v 4/03 v sume 6.299,- Sk) odporkyňa uviedla, že skutočne sumu 6.299,- Sk navrhovateľke uhradila, táto suma však bola jednorazovým poistným plnením po zdanení (6.999,- Sk – 700,- Sk daň = 6.299,- Sk) a predstavuje náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti za obdobie od mája 2001 do marca 2002, ktorá bola vysporiadaná odporkyňou 15. apríla 2003. Zdôraznila, že navrhovateľke k 31. decembru 2003 nevznikla žiadna strata na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, pričom navrhovateľka nepredložila žiadne doklady, ktoré by u nej preukazovali vznik straty na zárobku, náhrada ktorej by sa jej vyplácala k 31. decembru 2003. Žiadosť navrhovateľky, ktorou si uplatnila nárok na priznanie úrazovej renty bola posudzovaná podľa § 88 zák.č. 461/2003 Z.z., a pretože navrhovateľka nepreukázala, že by u nej došlo k zhoršeniu zdravotného stavu v príčinnej súvislosti so zistenou chorobou z povolania, nebola jej úrazová renta priznaná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§250s O.s.p. v spojení s § 10 ods.2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250l ods.2 v spojení s § 250ja ods.2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky je dôvodné.

Z podkladov administratívneho spisu vyplýva, že úlohou súdu v predmetnej veci bolo preskúmať zákonnosť rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka, ktorá utrpela poškodenie zdravia v dôsledku choroby z povolania zistenej dňa 10. mája 2000, podľa § 88 zák.č. 461/2003 Z.z. nemá nárok na úrazovú rentu.

Podľa § 88 ods.1 zák.č. 461/2003 Z.z. poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo **choroby z povolania** ***má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca*** alebo činnosť osoby uvedenej v § 17

ods.2 (ďalej len „**pokles pracovnej schopnosti**“) a nedovŕšil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Podľa § 88 ods.3 zák.č. 461/2003 Z.z. pokles pracovnej schopnosti sa posudzuje na účely odseku 1 v súvislosti s plnením pracovných úloh uvedených v § 8 ods.4 alebo s činnosťami uvedenými v § 17 ods.2, alebo v priamej súvislosti s týmito činnosťami. Pokles pracovnej schopnosti sa opätovne posúdi, ak sa predpokladá zmena vo vývoji pracovnej schopnosti. Pri posudzovaní poklesu pracovnej schopnosti sa neprihliada na zdravotné postihnutia, ktoré boli zohľadnené na nárok na invalidný výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane pripojeného administratívneho spisu odporkyne, je zrejmé, že skutočnosť, že u navrhovateľky bola 10. mája 2000 zistená choroba z povolania – ochorenie kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín z dlhodobého nadmerného jednostranného zaťaženia, ktorá bola hlásená 17. júla 2000, nebola medzi účastníkmi tohto konania sporná.

Pre posúdenie opodstatnenosti nároku navrhovateľky na úrazovú rentu je v zmysle citovaného ustanovenia § 88 ods.1 zák.č. 461/2003 Z.z. podstatné to, či v dôsledku choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť.

Podľa názoru odvolacieho súdu v tomto smere nebol dostatočne zistený skutkový stav. Na účely úrazovej renty totiž nie je podstatné posúdenie zhoršenia zdravotného stavu, ale **posúdenie poklesu** pracovnej schopnosti, t.j. **schopnosti vykonávať doterajšie zamestnanie** žeriavničky. K takémuto posúdeniu navrhovateľky však zo strany posudkových lekárov odporkyne nedošlo,

Za tohto stavu vo veci odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné ako konštatovať, že v predmetnej veci nebol riadne zistený skutočný stav, pretože posudky vyhotovené pre účely konania nemožno považovať za presvedčivé a preskúmateľné.

Neuniklo tiež pozornosti odvolacieho súdu, že odporkyňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla nesprávne skutočnosti ohľadne pracovného zariadenia navrhovateľky u jej zamestnávateľa, t.j. že u neho pracuje od roku 1972 „až doteraz“ ako žeriavnička, čo sa nezakladá na pravde. Z podkladov spisu je totiž vyplýva, že navrhovateľka

po zistení choroby z povolania mala byť preradená na prácu upratovačky a neskôr pracovala v chránenej dielni ako opravárka pracovných odevov, pričom od roku 2006 jej mal byť priznaný invalidný dôchodok so 45% mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Týmto skutočnostiam však odporkyňa, ani krajský súd nevenovali pozornosť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie (§ 220 a § 250q ods.2 O.s.p. s poukazom na § 250l ods.2 O.s.p. a § 250ja ods.3 O.s.p.).

V ďalšom konaní bude povinnosťou odporkyne pre účely objektívneho posúdenia nároku navrhovateľky zadovážiť dostatočné podklady, a to riadny posudok o percentuálnej miere poklesu schopnosti navrhovateľky vykonávať doterajšiu činnosť žeriavničky, v ktorom sa posudkový lekár vyjadrí aj k poklesu pracovnej schopnosti vo vzťahu k postihnutiu kostí, kĺbov, šliach a nervov končatín v príčinnej súvislosti s chorobou z povolania.

Po zadovážení dostatočných podkladov pre rozhodnutie bude povinnosťou odporkyne vo veci opätovne rozhodnúť o nároku navrhovateľky na úrazovú rentu, pričom v novom rozhodnutí sa vysporiada so všetkými námietkami navrhovateľky.

Súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 4 O.s.p.).

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods.1 O.s.p. tak, že úspešnému navrhovateľke, ktorá si náhradu trov v rámci konania neuplatnila, ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. februára 2010

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

